

ceny zemědělských výrobků a plodin. Procesní soud se věci s tohoto dvojího hlediska neobíral, i bude proto třeba v tomto směru podstatu sporu dle §u 182 c. ř. s. objasnit; zejména bude třeba vysloviti se o tom, zda běže se za zjištěno, že žalovaný ke kolektivní smlouvě se svazem velkostatkářských úředníků a zřízenců nepřistoupil a že prý stejně postavený hajný P. bral za byt a deputátní pole příplatek pouze 10 Kč měsíčně. K b o d u 3. Otázkou příčinné souvislosti bude se, na prvém místě obíratí, a přijde tu v úvahu předurčující povaha výměrů správních úřadů, po případě nálezu rozhodčího soudu. Přisvědčiti jest názoru odvolacího soudu, že soudové jsou dle §u 77 a) zákona o pensijním pojištění (novelisovaného zákonem z 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n.) vázáni právoplatnými rozhodnutími, jež správní úřady ve věcech pensijního pojištění vydaly v mezích své působnosti. Ale předurčujícím rozhodnutím otázek, jež při posuzování příčinné souvislosti mohou přijíti v úvahu, nezdá se býti samojediný výměr zemské úřadovny II. všeobecného pensijního ústavu v Brně z 3. června 1924, jelikož se v něm uvádí, že renta přiznává se dle nálezu Rozhodčího soudu z 13. května 1924. K správnému řešení věci bude třeba především nahlédnouti do obsahu citovaných spisů rozhodčího soudu, jichž obsah může býti v prérůzném směru závažným. Před nahlédnutím do těchto spisů nemůže nejvyšší soud dáti nižším soudům již v tomto období sporu s p o l e h l i v é směrnicí pro další postup a proto omeziti se musí pouze na toto: Bude se obíratí otázkou, zda výše nároků pojistných řídí se výší přihlášených či zjištěných (t. j. skutečných) služebních požitků zaměstnancových, a zda žalobkyně měly možnost, brániti se proti výměře důchodů, provedené na základě přihlášených služebních požitků, t. j. zda mohly uplatňovati, avšak neuplatňovaly vůči pensijnímu ústavu nárok na vyšší požitky (srv. Dr. Emila Hendricha »Zákon o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců« str. 187 poznámka k §u 73 bod 8). Bude třeba proto jednání v prvé stolici doplniti, pročez bylo potvrzení usnesení druhé stolice, jímž rozsudek prvé stolice byl zrušen, a nemohlo býti rekursu vyhověno.

Čís. 5805.

Pozemková reforma.

Třebas na statku vázlo reální břemeno sustentační povinnosti s tím, že může býti, kdykoliv by držitel chtěl, přeměněno v právo poživací pro oprávněného, dlužno výměru statku sčítati s ostatním svěřenským majetkem (§ 2 záb. zák.).

Lhostejno, že držitel zabraného majetku podal stížnost k nejvyššímu správnímu soudu do usnesení Státního pozemkového úřadu, jímž byl zamítnut jeho návrh na vyloučení statku ze záboru podle §u 3 a) záb. zák. Bude-li následkem příznivého rozhodnutí nejvyššího správního soudu Státní pozemkový úřad nucen vyloučiti statek ze záboru, přísluší držiteli proti exekuci na základě výpovědi žádost za její zrušení podle obdoby §u 39 čís. 1 a 5 (§ 40) ex. ř., a do té doby, než bude o jeho nároku na vyloučení právoplatně rozhodnuto, měl by i nárok na odklad

exekuce na základě podané žádosti za vyloučení podle obdoby §u 42 čís. 1 a 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 2. března 1926, R II 54/26.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byla doručena vlastníku zabraných nemovitostí výpověď Státního pozemkového úřadu z těchto nemovitostí podal vlastník rekurs, v němž uplatňoval, že výpověď týká se pozemků patřících k velkostatku D., který nelze považovati za součást zabraného svěřenského panství T., poněvadž tento velkostatek zatížen jest sustentační povinností pro konvent kapucínů v T. a tím, že majitel velkostatek D. konventu zcela přenechati může, kdyby sustentační povinnost krytí neměla. Státní pozemkový úřad ve svém vyjádření ze dne 10. prosince 1925 označil stížnost jako nepřípustnou, poněvadž dle §u 20 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n. proti výpovědi přísluší stížnost osobě hospodařící pouze z důvodu, že nebylo šetřeno ustanovení části I. c) uvedeného zákona, v tomto případě však ve stížnosti ani tvrzeno nebylo, že některé ustanovení této části bylo porušeno. Rekursní soud nevyhověl rekursu. Důvody: Stanovisku Státního pozemkového úřadu oprávněnost nelze oduznati, poněvadž odpovídá zákonu i stavu věci a bylo tudíž stížnost zamítnouti s tím, že úplně stačí, když nemovitý majetek, na který se výpověď vztahuje, fakticky jest v jednom a též držení. Nepadá též na váhu, že snad různými závazky jsou dotyčné majetnosti zatíženy, poněvadž náhradový zákon a jiné s ním související zákony obsahují opatření pro podobné případy; konečně jest též lhostejno, zda část dotyčného nemovitého majetku jest svěřenským majetkem čili nic.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel uplatňuje, že statek D., o nějž jde, je sice součástí jeho svěřenského jmění, ve skutečnosti však že jsou užitky tohoto »jmění«, chce říci statku, věnovány trvale sustentaci konventu Kapucínů v T., a to tak, že svěřenství je kdykoli oprávněno, statek klášteru odevzdati jako relutum sustentační povinnosti, i domnívá se, že statek ten nelze proto k ostatnímu jmění svěřenskému připočítavati, ježto prý je jměním účelovým, předmětem nadace, a nenáleží prý tedy svěřenství, takže podmět statku a podmět jmění svěřenského je každý jiný, pak ale že statek ten nepodléhá záboru, ježto nemá sám o sobě výměry zákonem záborovým v §u 2 vyžadované. To je skutečně námitka z §u 12 záb. zák. a nelze souhlasiti proto s opačným stanoviskem rekursního soudu. Jenže námitka je neodůvodněná, protože k důsledku, že statek není zabrán, dochází stěžovatel řadou právně mylných úsudků. Není správně, že, když statek je stížen reálním břemenem sustentační povinnosti ve prospěch kláštera, přestal tím býti součástí svěřenského jmění, za jakou je i knihovně zapsán, a že se stal samostatným objektem, jehož výměru dlužno čítati o sobě a nikoli sčítati ji s ostatním majetkem svěřenským, a že tvoří tedy jmění nadace, která je samostatnou právnickou osobou. Správně naopak je, že statek je i tu součástí svěřenského majetku.

za jakou je zapsán, že i tu je stěžovatel jeho svěrenským držitelem a vlastníkem, že jsou osoby v §u 629 obč. zák. jmenované, pokud se týče osoby, jež podle zákona o zrušení svěrenství je do zpupného majetku obdrží, že však statek ten je stížen reálním břemenem ročních naturálních i peněžitých dávek, jež jest také knihovně vtěleno a v příslušných listinách nese církevní jméno nadace, a může, kdykoli by držitel chtěl, přeměněno býti v právo požívání příslušející klášteru. Toto reální břemeno však nebrání nikterak tomu, aby statek neplatil za zabraný, když s ostatním svěrenským majetkem má výměru v §u 2 záb. zák. vyžadovanou, a aby tedy také z hospodaření na něm dána byla výpověď. To platí i o právu požívacím, v které by se břemeno to změnit mohlo. To plyne jasně z §u 9 (2) záb. zák., jenž počítá s tím, že na zabraném majetku budou váznouti pro třetí osoby práva, což tedy, když se nevytýkají jen práva ta neb ona, mohou býti práva jakákoli neboli v zřeteli na držitele břemena jakákoli. S tím pak souvisejí předpisy náhradového zákona o rozvrhu přejímací ceny (§ 47 a násl.), zvláště však § 48, jenž jedná právě o náhradě za věcná břemena. Také nevadí, že stěžovatel do rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, jímž zamítnut jeho nárok na vyloučení statku podle §u 3 a) záb. zák. neb též, jak on praví, dle §u 2 záb. zák., podal stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, neboť, pokud jde skutečně o § 3 a) záb. zák., nenastává vyloučení ipso jure, nýbrž teprv rozhodnutím Státního pozemkového úřadu dle §u 7 čís. 1 a §u 11 čís. 1 zákona o St. poz. úř., pokud tu tedy takového rozhodnutí není, je statek zabrán, protože zásadně zabrán jest všecek pozemkový majetek osoby, jen má-li v celku zákonem požadovanou výměru. Tím se držitelé pranic nekřivdí, neboť, bude-li Státní pozemkový úřad následkem rozhodnutí nejvyššího správního soudu nucen statek vyloučiti ze záboru, bude toto vyloučení skutečností záborový nárok rušící ve smyslu §u 35 ex. ř. a případné exekuci z výpovědi ubránil by se držitel žádostí za její zrušení podle obdoby §u 39 čís. 1 a 5 (§ 40) ex. ř., a do té doby, než by o jeho nároku na vyloučení bylo pravoplatně rozhodnuto, měl by i nárok na odklad exekuce na základě podané žádosti za vyloučení dle obdoby §u 42 čís. 1 a 5 ex. ř. O vyloučení dle §u 2 záb. zák. však nemůže býti řeči, nýbrž tu, kde majetek nedosahuje zákonné výměry, není vůbec zabrán, a kdyby byl vypověděn, má místo stížnost z důvodu §u 12 záb. zák., jenž předpokládá nemovitost zabranou. O majetek nezabraný však nejde, jak shora již dovedeno.

Čís. 5806.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).
Výkladec, zasahující do obchodní místnosti, spadá pod zákon na ochranu nájemců.

(Rozh. ze dne 2. března 1926, Rv II 113/26.)

Proti soudní výpovědi nájmu výkladce podala vypovězená firma námitky, jimž procesní soud první stolice nevyhověl a ponechal výpověď v platnosti. Odvolací soud výpověď zrušil. Dů-